

Gör sitt land och frigsåran varm,
 Bjuder han åt faran sin barm,
 Han döden ger och möter den,
 Han fångar gör och tar igen,
 Med trotsande mod och hämnande arm.

3.

Likväl mencklig, glad och förnöjd,
 Njuter han hwar oskyldig fröjd;
 Hon wet och hwad som är godt
 Och flappar gerna slickorna smått.
 Icke är han nödbjuden gäst,
 Helst om något finns för hans häst;
 Han sjunger och en munter sång,
 Och dansar om i lätta språng,
 Men slås — det förstår och älskar han mest.

4.

Ja, samrat, wår lott är så skön.
 Finns en högre, ädlare lön,
 än om kungen och wårt land
 Behöfwa oss till segern ibland?
 Ingen möda faller oss tung,
 Nej, husarn i striden blir ung;
 Allt rida genom eld och haf,
 Och manligt söka årens graf,
 Är lätt, då det sker för Götternes Rung.

Rokor i skill. blo.

Uppsala, Sw. P. Lefflers Boktryckeri 1835.
 Cyklogatan i Fjerdings.

Wisor och Berättelser

Jemte andra Smästucken,
 äldre och nyare.

Nummer 15.

1. Pojkarne.

2. Husarvisa.

1. Pojkarne.

Jag mins den lufwa tiden,
 Jag mins den som i går,
 Då oskulden och friden
 Lätt följde mina spår;
 Då lasten war en håra,
 Och sorgen snart förswann;
 Då allt utom min lära,
 Jag lätt och lustigt fann.

2. Uppå min mun war löjet,
 Och hålsan i min blod,
 I själen bodde nöjet,
 Hwar menniska war god;
 Hwar pojke, glad och yster,
 War straxt min hulda bror;
 Hwar flicka war min syster,
 Hwar gumma war min mor.

3. Jag mins de fria fälten,
 Jag mått så många gång,
 Der ofta jag war hjälten
 I lekar och i språng;
 De tusen glada spratten,

I sommarns friska wind,
Med fjärlarne i hatten
Och purpurn på min lind.

4. Af falskheten och swelen
Jag wiste intet än,
I hwar samrat af leken
Jag såg en trogen vän;
De långa lömska kifwen
Dem kände icke wi;
När driflen war gifwen,
War wreden och förbi.

5. Ej skillnad till personer
Jag såg i ndjets dar;
Bondpojkar och baroner,
Allt för mig lika war;
I glädjen och i yran,
Den, af oss raska barn,
Som gaf den långsta lyran,
War den förnämsta karln.

6. Ej sanning af oss döljdes
Uti förefenst och fel;
Dwåldigheten följdes
Wid minsta kågelspel;
Den trasigaste ungen
Wann priset wid vår dom,
När han slog riktigt kungen,
Och grefwen kasta' bom.

7. Hur hördes ej vår klagan!
Wårt spåda hjerta swed,
Wid hannorna och agan,
Som någon lekbror led.
Hur glad att få tillbaka
Den glädje riset slöt!
Min enda pepparkaka
Jag med den sorgsna bröt.

8. Men, mina ungdomswänner,
Hur tiden ändrat sig!
Jag er ej mera känner,
I kännen icke mig.
De blifwit män i Staten,
De fordna pojkarne,
Och kifwas nu om maten,
Och slåss om titlarne.

9. Med fyrti år på nacken,
De streta i besvär,
Tungt i den branta backen,
Der Lyckans tempel är. —
Hwad ger då denna Lärnan,
Så sökt i alla land?
Kallt hjerta under stjernan,
Gul hy och granna band.

2. Husar-wisa.

Låt vår raska, modiga tropp
Lumla om i eldigt galopp!
Winden hinner ej vår fart;
Husaren hinner fienden snart.
Wid trompetens fallande dån,
Upp och flyg till striden, min son;
Blif tapper der så länge quat,
Till dess triumfens frans du tar,
Och annars, till dess du bårs derifrån.

2.

Aldrig hwiln smakade oss,
En husar mår bäst då han slåss;
Aldrig fröp han i in tält,
Han swärmar fritt kring blodiga fält.